

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—

Ἑξαμηνος » 4,50

Τριμήνιος » 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία φρ. χρ. 10.—

Ἑξαμηνος » » 5,50

Τριμήνιος » » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἑσωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β'—περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ὀκτωβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 46

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ καλὸς ναύτης—μὴ νομίζετε!—ἐπίστευε ὅτι μίαν ἡμέραν θάξκαναν καὶ σιδηρόδρομο. Ὡ, ὅταν ἡ φαντασία συνδυάζεται μετὰ τὴν πίστι! Ὡπωσδήποτε, χωρὶς ὑπερβολῆς, ἓνα τετράποδο ὑποζύγιον θάξκανε τώρα τὴ δουλειὰ τοῦ Πέγκροφ καὶ ἐπειδὴ ἡ Πρόνοια εἶχε κάποιαν ἀδυναμίαν γι' αὐτόν, δὲν ἀργήσεν νὰ τοῦ τὸ χάρισεν.

Μίαν μέραν, τὴν 23 Δεκεμβρίου, ἀκούσαν τὸν Ναὸ νὰ φωνάζῃ καὶ τὸν Τοπ νὰ γαυγίζῃ, ὡς νὰ εἶχαν οἱ δύο τοὺς διαγωνισμοὺς. Οἱ ἄποικοι, ποὺ ἐργάζοντο ἐκεῖνη τὴν ὥραν στὰ Καμίνια, ἔτρεξαν ἀμέσως, νομίζοντες ὅτι συμβαίνει κάτι δυσχερὲς.

Καὶ τί νὰ ἴδωσιν; Δύο μεγαλόσωμα ζῶα, ποὺ εἶχαν ξεπέσει ἀσυλλόγιστα στ' ὄροπέδιο, γιὰ τὴν ταγεφυράκιαν ἡτάν ἀνοιχτά. Ἐμοιαζαν μὲ ἄλογα ἢ καλλιτέρα μὲ γαῖ-δούρια, καὶ ἦσαν ζευγάρι, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, ὠραῖα ζῶα, καλοκαμωμένα, μὲ οὐρὰς καὶ πόδια ἄσπρα, μὲ μαῦρες γραμμὰς στὸ κεφάλι, στὸ λαιμὸ καὶ στὸν κορμὸ. Προχωροῦσαν ἡσυχα, χωρὶς νὰ δεῖχνουν κανένα φόβον καὶ ἐκύτταζαν μὲ τὰ ζωηρά τους μάτια τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν τοὺς ἤξεραν ἀκόμη γιὰ κυρίους.

—Εἶνε ὁ νάγγηδες! ἐφώνησε ὁ Χάρμπερι· τετράποδα δηλαδὴ μεταξὺ ζέβρου καὶ κουάγγα. Ὁ Ναύτης ὡς ποῦμε.

—Καὶ γιὰτί ὄχι ὄνοι; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

—Γιὰτί δὲν ἔχουν μακρὰ αὐτιά καὶ γιὰτί τὸ σῶμά τους εἶνε πῶς κομψό.

—Ὅνοι ἢ ὄναγροι, ἄλογα ἢ μουλάρια, φθάνει ποῦ μποροῦν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν γιὰ μὲν τὸ εἶναι, ὅπως τὸ λέει ὁ κ. Σμίθ. Νὰ τὰ πιάσουμε!

Καὶ σιγά-σιγά, χωρὶς γὰρ τρομάξῃ τὰ ζῶα, ὁ ναύτης, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χόρτα, ἐ-

φθασε ὡς τὸ γεφυράκι τῆς Γλυκερίνας καὶ τὸ σήκωσε. Οἱ ὄναγροι βρέθηκαν ἐστὶ αἰχμαλωτισμένοι.

Θὰ τοὺς ἐπαιναν τώρα νὰ τοὺς ἐξημερώσουν, θέλοντας καὶ μὴ; Ὁχι! Ἀποφάσισαν νὰ τοὺς ἀρίσουν λίγες ἡμέρες νὰ τριγυρίζουν ἐλεύθερα στὸ ὄροπέδιο, ὅπου θὰ εὕρισκαν πρόχειρον τροφή καὶ ἄσυλον γιὰ τὴ νύκτα.

Ἐστὶ καὶ ἔγεινε. Οἱ ἄποικοι, γιὰ νὰ μὴ τρομάξουν τ' ὠραῖον ζευγάρι, οὔτε καὶ τὸ ἐπλησίασαν. Ἐν τούτοις πολλὰς φορὰς οἱ ὄναγροι, συνειθισμένοι σὲ μεγάλες ἐκτάσεις καὶ σὲ δασὴ πυκνά, ἐδοκίμασαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ὄροπέδιο ἐκεῖνο, ποῦ τὸ εὕρισκαν πολὺ στενόν. Τοὺς ἐβλεπαν τότε ναυαλοῦσιν τὴ ζώνην τῶν νερῶν, —φραγμὸ ἀνυπερέβλητον, —νὰ ὀγκανίζον μὲ παράπνοον, ἐπειτα νὰ καλπάζον μέσα στα χόρτα, νὰ στέκωνται ἓ ἓνα μέρος καὶ νὰ κυττάζον ἀπ' αὐτὴν περιλῦποι τάντικρινα δάση, ὅπως ἐξόριστοι τὴν πατρίδα τοὺς.

Ἐντωμεταξὺ εἶχαν κατασκευασθῇ χάμους ἀπὸ φυτικὰς ἵνας καὶ ὅτι ἄλλο ἐχρεώζοντο γιὰ τὸ ζεῦξιμον καὶ, λίγες ἡμέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴ σύλληψιν τῶν ὄναγρων, ὄχι μόνο τὸ ἀμάξι ἦταν ἑτοιμὸν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀμαξωτὸς δρόμος ἀπὸ τὸν ἀρχῶνα τῆς Εὐχρηστίας ὡς τὸ Πορτο-Μπαλλόνι, μὲς ἀπὸ τὸ Φαρ-Ούεστ. Ἐστὶ, κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου, δοκίμασαν γιὰ πρώτη φορὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τοὺς ὁ νάγγηδες.

Ὁ Πέγκροφ τοὺς εἶχε καλοπιάσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ πλησιάσουν, καὶ νὰ τρώγουν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀλλ' ἄμα τοὺς ἐπαισαν καὶ τοὺς ἐξε-

Ὁ κύριος Ζοῦπ περνοῦσε τὴν περισσότερον καιρὸν στὴν κουζίνα.

ξαν στάμαξι, ἀγρίεψαν, ἐτόνισαν, κι' οἱ ἀμαξάδες» εἶδαν κ' ἐπάθον νὰ τοὺς κρατήσουν. Ὑποτάχθηκαν ὁμῶς γρήγορα στὸν καινούργιο ζυγὸ, γιατί ὁ ἀνάγκας, λιγώτερο ἀτίθασσος ἀπὸ τὸν ξέδρο, ζεύγεται συχνὰ στὰ ὀρεῖνὰ μέρη τῆς Ν. Ἀφρικῆς, ἐγκλιματίζεται μάλιστα καὶ στὴν Εὐρώπη, σὲ ζῶνες τὸ ἴδιο ψυχρές.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅλη ἡ ἀποικία, ἐκτὸς τοῦ Πέγκροφ, ποὺ ὠδήγουσε τὰ ζῶα του, ἀνέδρακε στάμαξι καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Πόρτο-Μπαλόνι. Ἐννοεῖται, ὅτι στὸν μόνις ἀνοιγμένο ἐκεῖνο δρόμο, τὰμαξι ἐτραντάζετο ἀρκετὰ. Ἐφθασε ὁμῶς χωρὶς βλάβη καὶ τὴν ἴδια μέρα μπόρεσαν νὰ φορτώσουν τὸ περιβάλλον καὶ τὰ ἐξαρτήματα τοῦ ἀεροστάτου.

Στὴς ὁκτὼ τὸ βράδυ, τὸ ἀμάξι, ἀπὸ πέρασε τὴ γέφυρα τῆς Εὐχαριστίας, πήρε τὴν ἀριστερὴ ὁδὸ καὶ σταμάτησε στὴν ἀκρογιαλιά. Οἱ ὄνταροι ξεξέχθησαν, ὠδήγησαν στὸ σταῦλο τοῦς· κι' ὁ Πέγκροφ, πρὶν ἀποκοιμηθῇ, ἔδραλε ἕνα τέτοιο στεναγμὸ εὐχαριστήσεως, ποὺ ἐξύπνησαν ὅλοι οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἀσπρόρουχα. — Παπούτσια ἀπὸ δέρμα φώκιας. — Κατασκευὴ πυροβόλου. — Σπορὸς διάφορος. — Ἀγὰ χελώνας. — Ὁ κύρ-Ζούπ προοδεύει. — Κυνήγια. — Καινούργιες προμήθειες. — Ἡ γλυκεῖα Πατρίδα.

Ὅλη τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου, ἔκοθαν κι' ἔφαθαν ἀσπρόρουχα. Ἡ βελόνες, ποὺ εἶχαν βρεθῇ στὸ κιβώτιο, χρησιμοποιοῦντο ἀπὸ χέρια ἀνεπιτήδεα κάπως, ἀλλὰ, γερὰ, προσεκτικὰ, εὐσυνείδητα, ὥστε μπόρουμε νὰ πρῶμε, ὅτι τὸ ράψιμο ἐκεῖνο ἦταν στερεωτάτο.

Ὅσο γιὰ κλωστή, ὁ Κύρος Σμιθ ἐσυμβούλευσε νὰ ξαναμεταχειρισθῶν τὴν ἴδια ποὺ ἦταν ραμμένα τὰ φύλλα τοῦ ἀεροστάτου. Τὸ ζῦλωσαν λοιπὸν μὲ μεγάλη ὑπομονή, ὁ Γεδῶν Σπιλετ κι' ὁ Χάρμπερτ, γιατί ὁ Πέγκροφ ἔδῃλωσε, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐργασία τὸν «νευριάζει». Στὸ ράψιμο ὁμῶς, δὲν εἶχε τὸ ταῖρι τοῦ ὁ ναύτης.

Τὸ ὕψωμα, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ περιβάλλον τοῦ ἀεροστάτου, πλῆθος κατόπι μὲ σόδα καὶ με ποτάσα· ἐτοῖ ἐφυγε τὸ βερνίκι καὶ τὸ βαμβάκι ξαναπῆρε τὴ φυσικὴ του μαλακότητα. Κατόπι, μὲ τὴν ἀποχρωστικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρα, ξανάγεινε κάτασπρο ὅπως ἦταν.

Κατασκευάσθηκαν πρῶτα μερικὲς δεκάδες πουκάμισα καὶ κάλτσες, — ὅχι πλεκτές, ἐννοεῖται, ἀλλὰ ραφτές. Φαντάζεσθε τώρα τὴν εὐχαρίστησι τῶν ἀποίκων, ὅταν μπόρεσαν ἐπιτέλους νὰ φορέσουν ἄσπρα, καθαρὰ ἐσώρουχα, — χονδρεῖδι λίγαν, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν ἔδιναν σημασία σὲ τέτοιες μικροδουλειές, — καὶ νὰ κοιμηθῶν μέσα σὲ σεντόνια, — ποὺ ἔκαμαν τῆς ἀπλῆς κοῦσσεττες τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ κρεβάτια ἀληθινά!

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, κατασκευάσαν καὶ παπούτσια ἀπὸ δέρμα φώκιας, γιατί ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, εἶχαν λυῶσι. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ καινούργια, πλατεῖα καὶ μαλακὰ, δὲν ἐστένευαν καθόλου τὰ πόδια τῶν ἀποίκων.

Τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους 1866, ἡ ζέστες στὴ νῆσο Λέγκολν ἦταν μεγάλες κι' ἐπίμονες. Οἱ ἀποικοὶ ὁμῶς ἐξακολουθοῦσαν τὰ κυνήγια τοὺς στὰ δάση, ὅπου τὰ τετράποδα ἀφθονοῦσαν, ἐνῷ ὁ Σπιλετ κι' ὁ Χάρμπερτ εἶχαν γίνῃ τόσο καλοὶ κυνηγοί, ὥστε δὲν ἔχαναν τώρα ριζί.

Ὁ Κύρος Σμιθ τοὺς συνιστοῦσε πάντα νὰ οἰκονομοῦν τὰ ἐφόδια τοῦς σκέφθηκε μάλιστα νάντικαταστήσῃ τὴν πυρίτιδα καὶ τῆς σφαῖρας, ποὺ εἶχαν βρῇ στὸ κιβώτιο, καὶ νὰ τα φυλάξῃ αὐτὰ γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ ξεφυρε, πράγματι, ποὺ θὰ ἐρριχνε ἡ τύχη μιὰ μέρα, αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, ἀνέφευγαν ποτὲ ἀπὸ τὸ νησί; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶνε ἐτοιμοὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο καὶ νὰ οἰκονομοῦν τὰ πυρομαχικά ἐκεῖνα, τὰ πολυτίμα, ποὺ γιὰ τὸ κυνήγι μπόρουν νάντικατασταθῶν ἀπὸ ἄλλες οὐσίες, ἀφθονώτερες.

Γιὰ νάντικαταστήσῃ ἄξαφνα τὸ μολύβι, ποὺ οὔτε ἴχνος του εἶχε ἀπαντήσῃ στὸ νησί, ὁ Κύρος Σμιθ κατασκεύασε σφαῖρες καὶ σφαῖριδια ἀπὸ σίδηρο. Ἐπειδὴ τὰ σκῆγια αὐτὰ δὲν εἶχαν τὸ βάρος τῶν μολυβδίνων, ἔπρεπε νὰ τὰ κἀν χονδρότερα καὶ κάθε γέμισμα ἔπαιρνε λιγώτερον· ἀλλὰ ἡ δεξιότης τῶν κυνηγῶν θὰ ἐξουδετέρωνε αὐτὸ τὸ μειονέκτημα. Ὅσο γιὰ πυρίτιδα, ὁ Κύρος Σμιθ θὰ μπόρουν νὰ κατασκευάσῃ, ἀπὸ εἶχε στὴ διάθεσί του καὶ νίτρο, καὶ θειάφι, καὶ κάρβουνο. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ κατασκευὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖ μεγάλες φροντίδες καὶ χωρὶς εἰδικὰ ἐργαλεῖα εἶνε δύσκολο νὰ γίνῃ καλῆς ποιότητος πυρίτις, ὁ μηχανικός ἐπροτίμησε νὰ κατασκευάσῃ πυροβόλιον, δηλαδὴ βαμβακοπυρίτιδα. Στὴν κατασκευὴ αὐτῆς τῆς οὐσίας, τὸ βαμβάκι δὲν εἶνε ἀπαραίτητο, γιατί εἰσέρχεται μόνον ὡς κυψελώδης ἰστός. Ἀλλὰ τέτοιος, καὶ σχεδὸν καθάρως, βρίσκεται ὅχι μόνον στὸ βαμβάκι, ἀλλὰ καὶ στὴς κλωστὲς τοῦ λιναρίου, στὸ χαρτί, στὸ πανί, στὴν ψίχα τῆς κυψελώδους (ἀκταίας) κτλ. Κι' ἀκριδῶς ἡ ἀκταία ἀφθονοῦσε στὸ νησί, προπάντων στὴς ἐκβολὰς τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ· οἱ ἀποικοὶ μάλιστα μετεχειρίζοντο ἀντὶ καφὲ τοὺς κόκκους αὐτοῦ τοῦ δενδρυλλίου.

Ἡ δευτέρη οὐσία, ἡ ἀναγκαία ἐστὶν κατασκευὴ τοῦ πυροβόλου, εἶνε τὸ ἄζωτικὸν ὀξύ. Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμιθ, ποὺ εἶχε στὴ διάθεσί του θεικόν ὀξύ, μπόρουν νὰ κατασκευάσῃ εὐκόλα καὶ ἄζωτικὸν μὲ τὸ νίτρο ποὺ τοῦ χορηγοῦσε ἡ φύσις.

Τὸ πυροβόλιον, δηλαδὴ ἡ βαμβακοπυρίτις, ἔχει πολλὰ μειονεκτήματα· καὶ πρῶτα πρῶτα εἶνε φοβερὰ εὐφλεκτὴ, γιατί ἀναφλέγεται στοὺς ἐκατὸν ἐδδομήντα βαθμούς, ἐνῷ ἡ κοινὴ πυρίτις στοὺς διὰκόσιους σκ-

ράντα. Ἐχει ὁμῶς καὶ μεγάλα προτερήματα· δὲν τὴν πιάνει ἡ ὑγρασία, δὲν λερώνει τὴν κἀνήν τοῦ τουφεκιοῦ· κ' ἔχει δύναμι τετραπλάσια ἀπὸ τὴν κοινὴ πυρίτιδα.

Γιὰ νὰ κἀν πυροβόλιον, ἀρκεῖ νὰ φρίσῃ ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κυψελώδη ἰστόν μέσα σὲ ἄζωτικὸν ὀξύ, ἔπειτα νὰ τὸν πλύνῃς μὲ ἄφθονο νερὸ καὶ νὰ τὸν στεγνώνῃς στὸν ἀέρα. Τίποτε, βλέπετε, εὐκολώτερο.

Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν, ὅτι ἐχρειάζετο ἕχι κοινὸ ἄζωτικὸν ὀξύ, ἀλλ' ἕνα ἄλλο ποὺ λέγεται κ α π ν ἱ ζ ο ν, ἐπειδὴ βγάξει ὑπόλευκους ἀτμούς ὅταν ἐρχεται ἐς ἐπαρῇ μὲ ὑγρὸ ἀέρα. Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμιθ ἀνακάτεψε τὸ ἄζωτικὸν ποὺ εἶχε μῆσουμπυκναμένο θεικόν ὀξύ καὶ ἀπέκτισε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Ἐτοῖ σὲ λίγο οἱ κυνηγοὶ τῆς νήσου Λέγκολν μπόρουν νὰ γεμίζουν τὰ τουφέκια τοὺς μ' ἐξαίρετη βαμβακοπυρίτιδα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, οἱ ἀποικοὶ ξεχορτάρισαν μερικὰ στρέμματα ἀπὸ τὸρρόπδιο τῆς Τερψιθέας, γιὰ νὰ τὰ κάμουν χωράφια κι' ἄρισαν τὸ ἐπίλοιπο ὅπως ἦταν λειβάδι, γιὰ νὰ βόσκουν οἱ ἀνάγκηδες. Ἐκαμν ἐπίσης πολλὰς ἐκδρομὰς στὰ δάση τῆς Ἀγαλλίδας καὶ τοῦ Φαρ-Ού-έστ, κ' ἔφεραν ἀπὸ ἐκεῖ πολλὰ ἄγρια χόρτα, — σπανάνια, κάρδαμα, ραπάνια, — ποὺ ἡ καλλιέργεια θὰ τὰ ἡμέρωνε. Ἐκοῦδῃσαν ἀκόμη μὲ τὰμαξι καὶ σημαντικές ποσότητες ξύλου καὶ κάρβουνο. Ἡ ἐκδρομὰς αὐτὰς εἶχαν καὶ τρῦτο τὸ καλὸ, ὅτι τελειοποιοῦσαν τοὺς δρόμους ποὺ εἶχαν ἀνοίξῃ· γιατί οἱ τροχοὶ τοῦ ἀμαξιοῦ τοὺς ἔστρωναν ὁλοένα καλλίτερα.

Τὸ κονικλοτροφεῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ παρέχῃ ἄφθονα κουνέλια ἐστὶν κοιλίνα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἐπειδὴ εὐρίσκειτο πῶς ἐξω ἀπὸ τὴν Γλυκερίνα. οἱ κάτοικοι τοῦ δὲν μπόρουν νὰ εἰσχωρῶν ὡς τὸ νεροφραγμένο ὁροπέδιο, οὔτε ἐπομένως νὰ κάνουν ζημιὰς στὴς καινούργιες ρυτίδες. Ὅσο γιὰ τὸ ἐνδρεῖο τῶν στρεϊδίων, ποὺ ἦταν στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιάς, αὐτὸ δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς δίνει καθημερινῶς τοὺς ὠραιότερους «μεζέδες». Ἐπίσης καὶ τὸ φάρμακον, εἴτε στὴ λίμνη, εἴτε στὸ ποτάμι, δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καρποφόρο, γιατί ὁ Πέγκροφ εἶχε κάμη σιδερένια ἀγκίστρια, ποὺ ἐπῆσαν συχνότατα ὠραῖες πέστροφες, καθὼς καὶ κάτι ἄλλα ψάρια, νοστιμώτατα, ποὺ ἐς τὰσημένα πλευρά τοὺς εἶχαν μικρὰς κιτρινωπὰς βοῦδες. Ἐτοῖ ὁ κύρ-Νάβ μπόρουν νὰ μαγειρεύῃ ποικιλώτατα φαγητά. Μόνον ψωμὶ ἔλειπε ἀκόμη ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν ἀποίκων· κ' ἦταν μιὰ στερήσις ἀληθινὰ αἰσθητή.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ κυνήγησαν καὶ χελῶνες στὸ ἀκρωτήρι τῆς Σιαγόνος. Σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἡ ἀμμουδιά παρυσίαζε

μικρὰ ἐξογκώματα, ποὺ εἶχαν μέσα αὐτὰ ὀλοστρόγγυλα, ἄσπρα καὶ σκληρά. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο τῆς «Διαπλάσεως» κυκλοφορεῖ τὸ πρόγραμμα τῆς «Ἀκαδημίας» τοῦ κ. Ἡλίου Κωνσταντινίδου. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇτε μὲ ποῖο σκοπὸ ἰδρύθηκε ἡ ἀνωτέρα αὐτὴ Γυναικεία Σχολή, γιὰ προχωρημένα κορίτσια καὶ γιὰ κυρίες, τὶ μαθήματα καὶ ἀπὸ ποιοὺς θὰ διδασκῶν τὸν πρῶτο αὐτὸ χρόνον, τοὺς ὅρους τῆς ἐγγραφῆς καὶ ὅλες τῆς σχετικῆς λεπτομέρειας. Ἐτοῖ λίγα πράγματα ἔχω νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὸ καινούργιο ἱδρυμα. Ἀντιγράφω μόνον αὐτὴ τὴ φράσι ἀπὸ τὴν ὠραία ἐγκύκλιον τοῦ κ. Κωνσταντινίδου: «Ἡ γυναικεία λοιπὸν ψυχὴ ποῦ ἦταν — στὸ τόπο μας — τόσο καὶ τόσο καιρὸ μωδιασμένη σὰν κάμπια, ξυπνᾷ, παίρνει ζωὴ, κάνει φτερά σὰν πεταλούδα καὶ πετᾷ πρὸς τὸ πρὸς καὶ πρὸς κάθε λουλούδι γνώσεως». Καὶ προσθέτω ἀπλῶς: Αὐτὸ τὸ ξύπνημα τῆς γυναικείας ἐλληνικῆς ψυχῆς ἐρχεται, μὲ τὴν ὠρα τῆς, νὰ υποβοηθήσῃ ἡ «Ἀκαδημία». Σ' αὐτὴ, τὰ διψασμένα γι' ἀνώτερη μάθησι κορίτσια, καθὼς κι' ἡ νέες κυρίες, ποὺ αἰσθάνονται ἀκόμα τὸν πόθον νὰ τελειοποιηθῶν, θάκοῦνε μαθήματα ποὺ δὲν διδάσκοντο στὰ συνειθισμένα Σχολεῖα.

Ἐξαφνὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦκαμαν τὴν τιμὴ νὰ ἀναθέσω σὲ μένα: Νεοελληνικὴ γλῶσσα καὶ Νεοελληνικὴ Φιλολογία, μὲ λογοτεχνικὰς ἀσκήσεις ἢ δοκιμὰς στὴ νεοελληνικὴ. Εἶνε ἕνα μάθημα ἀναγκαῖοτατο, ἀπαραίτητο γιὰ κάθε Ἑλληνίδα, ποὺ θέλει νὰ λέγεται μορφωμένη, μὰ ποῦ ὡς τώρα ἡ πῶς φιλομαθεῖς ἀναγκάζοντο νὰ τὸ μαθαίνουν μόνες τοὺς, γιατί δὲν ἐδιδάσκετο συστηματικὰ σὲ κανένα Παρθεναγωγεῖο. Λέγω «συστηματικὰ» καὶ τονίζω τὴ λέξι, γιατί ἄλλοτε κ' ἀπὸ φιλολογία νεώτερη καὶ στὰ Σχολεῖα. Ἀλλὰ τὸ «κατὶ» αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαιον ἀρκετό. Ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα, παραδείγματός ἔχει, μαθαίνεται ὁλοσδιόλου π ρ α κ τ ι α, μὲ τὸ διάβασμα κομματιῶν γραμμένων ἐς αὐτὴ. Στὴν Ἀκαδημίαν θὰ γίνεσθαι καὶ λίγη, ἢ ἀπαραίτητη, θεωρία· θὰ ἐξετάζεται ἡ νέα μᾶς γλῶσσα σὰν ἕνας ὁργανισμὸς

ἰδιαιτέρος, χωριστὸς ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν· θὰ διδάσκειται κι' ἡ γραμματικὴ τῆς· θὰ δειχθῇ καὶ ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν δυὸ γραμματικῶν· θὰ ἐξετάζεται ἐπιστημονικὰ καὶ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα (ἱστορία μαζὶ καὶ κριτικὴ)· θὰ γίνωνται καὶ πρακτικὲς ἐφαρμογὰς τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας μὲ γυμνάσματα στὴν πῶς γνήσιαν νεοελληνικὴν, κατὰ τὰ ὑποδείγματα τῶν δοκιμωτέρων μᾶς συγγραφέων. «Ἐκθεσις ἰδεῶν» ἂς πρῶμε, ὅπως τὸ λένε κι' εἰς τὰ Σχολεῖα, ἀλλὰ κάπως πῶς σοβαρῇ, πῶς φιλολογικῇ, πῶς φροντισμένῃ καὶ πῶς σκόπιμῃ. Γιατί ὁ σκοπὸς τῆς θὰ εἶνε νὰ συνειθίσῃ τῆς μαθητρίαις νὰ συνθέτουν ὁ ρ θ α καὶ γλαφυρὰ στὴ νέα μᾶς γλῶσσα, — μιὰ γλῶσσα ἀπλὴ καὶ ἀναλυτικὴ, ποὺ θέλει ὕψος ἐντελὲς διαφοροτικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ συνειθίζουμε μὲ τὴ συνθετικὴν, τὴν πολὺ πλοκή καθαρῶς καὶ τὴν ἀκόμα συνθετικώτερη ἀρχαίαν.

Ἀλλὰ πάντα τὴ γλῶσσά του κανεῖς τὴν ξέρε! Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ θυσιάσῃ πάρα πολὺν καιρὸ μὲ τὴ Γραμματικὴν τῆς, σὰν κανένας εἰδικός, ποὺ πρέπει πῶς νὰ τὰ μάθῃ ὅλα κατὰ βάθος. Μιὰ ὥρα τὴν ἐβδομάδα, καὶ τὸν πρῶτο μόνον σχολικὸν χρόνον, ἀρκεῖ γιὰ τὸ μάθημα αὐτό. Ἡ Νεοελληνικὴ ὁμῶς Φιλολογία (Λογοτεχνία) θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ περισσώτερον. Καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι μόνις θάρκοῦν δυὸ ὥρες τὴν ἐβδομάδα, καὶ τὰ τρία χρόνια τῆς «Ἀκαδημίας», γιὰ νὰ μάθουν καλὰ ἡ μαθητρίαις ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴν ἐθνικὴν φιλολογικὴν μόρφωσίν τοὺς. Δὲν εἶνε βλέπετε, μόνον ἡ Σύγχρονη Λογοτεχνία, ἐκεῖνη ποὺ ἀρχίζει μὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τὴν ἰδρύσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, καὶ ποὺ θὰ τὴν ἐξετάσωμε τὸν πρῶτο αὐτὸ χρόνον. Εἶνε καὶ ἡ Λογοτεχνία τῶν προηγούμενων περιόδων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ τὴν πρῶτῃ ἐμφάνισιν τῆς νέας τοῦ γλώσσας σὲ φιλολογικὸ μνημεῖο. Καὶ ξέρετε ποῖο εἶνε τὸ πρῶτο φιλολογικὸ μνημεῖο ποὺ ἐμφανίζει μιὰ νεοελληνικὴν; Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μᾶς. Στὴ νεοελληνικὴ εἶνε γραμμένο. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ νεοελληνικὴ τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε ἀκόμα πολὺ... ἀρχαία. Ἀπὸ τότε ὁμῶς ἔχει ῥιζεῖται, μορφώνεται κ' ἐξελίσσεται, ἀπὸ τότε γράφεται ὅπως καὶ μιλεῖται.

Γιὰ νὰ ἔχωμε λοιπὸν ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς Φιλολογίας μᾶς, πρέπει νὰ ἀντρέξωμε μακρὰ, σχεδὸν στὴν Ἀρχαιότητα, καὶ νὰ βροῦμε τὴς πηγὰς τῆς. Τὸν Μεσαίωνα πῶς ἡ γλῶσσα ἔχει μορφωθῇ ἀρκετὰ καὶ, παρ' ὅτι ἀπὸ δημοτικὰ τραγούδια, ὑπάρχοντων πλῆθος, φιλολογικὰ ἔργα γραμμένα ἐς αὐτὴ. Τὰ κυριώτερα πρέπει νὰ τὰ ἴδωμε, νὰ τὰ ἐξετάσωμε. Ἐτοῖ θάχομε ὁλόκληρον τὴν εἰκόνα τῆς Φιλολογίας μᾶς καὶ θάκομε σὲ θέσιν νὰ ἐννοῦμε βαθεῖαν καὶ

τοὺς σύγχρονους λογοτέχνους, ποὺ τόσο συχνὰ ἀνακαλοῦν, μὲ λέξεις καὶ νοήματα, τὴν ἀρχαίαν, τὴ μεσαιωνικὴν, τὴν βυζαντινὴν, τὴν προεπαναστατικὴν καὶ τὴν ἐπαναστατικὴν ἐποχὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Γιατί ἄξαφνα δυσκολευμάστε πολλὰς φορές, νὰ καταλάβετε ἕνα ποίημα τοῦ Παλαμᾶ ἢ τοῦ Γρυπάρη; Δὲν εἶνε σκοτεινὸ ἢ μ α λ λ ι α ρ ὀ, ὅπως τὸ λένε οἱ ἡμιμαθεῖς, ποὺ ἐπειδὴ ἔμαθαν λίγα ἀρχαία, νομίζουν πῶς τὰ ξέρουν ὅλα. Εἶνε μόνον ποὺ οἱ ποιητὲς αὐτοὶ εἶνε ἐξ ο ι κ ε ι ω μ ε ν ο ι μὲ τὴ νεοελληνικὴν φιλολογίαν πῶς παλαιῶν ἐποχῶν καὶ δανείζονται συχνὰ ἀπ' αὐτὰς λέξεις καὶ πράγματα καὶ νοήματα. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἐμεῖς δὲν ἔχομε ἰδέαν ἀπ' αὐτὰ, μᾶς φαίνονται κινεῖται! Κι' ὁμῶς εἶνε τόσο «ἐλληνικά», ὅσο κι' ἐκεῖνα ποὺ δανείζονται κάποτε οἱ ἴδιοι ἢ ἄλλοι ποιητὲς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς κλασσικούς.

Εἶνε τώρα περὶ τὸ νὰ σᾶς πῶ, πόσο ἡ ἐθνικὴ φιλολογικὴ μόρφωσις εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ κάθε ἄνθρωπον. Πρῶτα πρέπει νὰ ξέρῃ κανεῖς τὴ γλῶσσά του καὶ τὴ φιλολογία τοῦ δικοῦ του ἔθνους· κ' ἔπειτα τῶν ξένων. Ἐτοῖ κάνει ὁ Γάλλος, ὁ Ἀγγλος, ὁ Ρωσος, ὁ Ἰταλός, ὁ Γερμανός, ἀκόμη κι' ὁ Βούλγαρος. Μόνον ἐμεῖς ἐδῶ γίνεται ὡς τώρα τὸ ἀνάποδο καὶ βλέπετε ἄξαφνα Ἑλληνίδες μὲ μεγάλην πραγματικῶς πνευματικὴ καλλιέργειαν, νὰ παίζουν στὰ δάχτυλα ὅλες τῆς ξένες φιλολογίαις καὶ νὰ μὴν ξέρουν τί μέρος λόγου εἶνε ὁ Κορινθίος καὶ — πολλὰς φορές, — ὁ Σολωμός, ὁ Δροσίνης καὶ ὁ Παλαμᾶς! Μπορεῖ κανεῖς νὰ πῇ ὅτι αὐτὰς εἶνε ἀληθινὰς Ἑλληνίδες; Πιστεύει κανεῖς ὅτι μπόρουν νὰ γὰποῦν βαθεῖα ἕνα Ἑθνός, ποὺ δὲν τὸ γνωρίζουν; Καὶ μπορεῖ κανεῖς νὰ γνωρίζῃ ἕνα ἔθνος, ἂν δὲν γνωρίζῃ τὴν κυριώτερή του ἐκδήλωσιν, τὴν πνευματικὴν του ζωὴν, τὴ φιλολογίαν του; Γι' αὐτὸ ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ μάθημα ποὺ μοῦκαμαν τὴν τιμὴ νὰ μὲ ἀναθέσω, μπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ. Στὰ κορίτσια καὶ στὴς κυρίες, ποὺ θάρκοῦν νὰ μακούνε, θὰ διδάξω πράγματα ποὺ ἀπασχολήσαν ἀποκλειστικὰ ὅλη μου τὴ ζωὴν· καὶ ἂν ὅχι τίποτ' ἄλλο, τοὺλάχιστον θὰ ξέρω τί λέω... Ἐλπίζω τώρα, ὅτι θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω ἐκεῖ καὶ πολλὰ κορίτσια τῆς «Διαπλάσεως», ἀπὸ τὰ μεγαλειώτερα βέβαια, ποὺ ἐτελείωσαν τὰ συνειθισμένα Σχολεῖα καὶ ποὺ θὰ ἤθελαν ἀκόμα νὰ λάβουν μιὰ ἀνώτερη μόρφωσιν, φιλολογικὴ καὶ γενικὴ. Ὅσο γιὰ «κείνες» ποὺ δὲν ἔχουν πολὺν καιρὸν, — τῆς κυρίας π. χ., ἢ τῆς φοιτήτριας κτλ. — ἡ διευθυνσις τῆς «Ἀκαδημίας» ἐσκέφθηκε πολὺ καλὰ νὰ χωρίσῃ τὰ μαθήματα, γιὰ νὰ μπόρῃ καθεμία νὰ κολλοῦθῃ μόνον ἐκεῖ θάλλῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Κι' ο παραφέντης επρόσθεσε αινιγματικά :

— Το ζήτημα όμως είναι να πουλή κανείς πολύ ακριβά ό,τι αγόρασε στη φτήνεια...

Έδω οι δύο άνδρες άλλαξαν μία πονηρή ματιά κι' εξέσπασαν σε μικρό γέλιο, που το έπνιξαν άμέσως.

Η νύκτα προχωρούσε. Έστησαν για τον Πετράκη ένα κρεβάτι σε μία μικρή καμαρούλα, σε μία γωνίτσα μάλλον, χωρισμένη με ξυλότοιχο, που δεν έφθανε ως το ταβάνι. Τα σεντόνια ήταν λεπτά, τα σκεπάσματα μαλακά. Ο Πετράκης κοιμήθηκε καλά, μ' όλες τις απορίες που του γεννούσε το παράξενο εκείνο σπίτι. Άλλως τε δεν προσπαθούσε πια να καταλάβει, να εξηγήσει. Του έφθανε, για την ώρα, η ανέλπιστα φιλοξενία. Χωρίς αυτή, δεν θανατάζετο να κοιμηθεί στο δρόμο.

Το πρωί, ο Πετράκης ντύθηκε και βγήκε από την «κάμαρά του». Ορεκτική ευωδία καφέ με γάλα και φρυγανιάς με βούτυρο τον χτύπησε άμέσως.

«— Απ' όλα τα καλά τρώνε δώ-μέσα! » συλλογίστηκε.

Πραγματικώς, στην κουζίνα ήταν έτοιμο το πρωινό πρόγευμα. Η Καρακάξα του έδωσε ένα φλυτζάνι καφέ με γάλα και του έτεινε το πιάτο με της βουτυρωμένες φρυγανιές, για να πάρει όσες ήθελε.

Αφού έφαγε, ο Πετράκης είπε: — Καί, τώρα είμαι στη διαθεσί/σας' τί θέλετε να σας κάμω;

— Να σφυγαγίσεις, αν θέλεις, το πάτωμα της κουζίνας, αποκρίθηκε ο παραφέντης. Η καί-μένη ή Καρακάξα είχε τόσο κουρασμένη...

«Ωραία δουλιά! συλλογίστηκε ο Πετράκης. Τώρα έχει να κάνει τί... Αύριο θα σε στείλω με κόττες στην αγορά του Κουρμπόζ.

Αμα σφυγαγίστηκε και λαμποκόπητε ή κουζίνα, ο Πετράκης ρώτησε τι άλλο έπρεπε να κάμει.

— Τίποτα! αποκρίθηκε ο μυστηριώδης παραφέντης. Εξουράσου τώρα... κάπνισε κανένα τσιγαράκι...

— Εύχαριστώ, δεν καπνίζω.

— Τότε διάβασε την εφημερίδα.

— Άς διαβάσω...

Ο Πετράκης πήρε την εφημερίδα, που ήταν πεταμμένη σε μία καρέκλα: «Το Δίκαιον του Έργάτου».

Ποτέ δεν είχε ιδεί αυτόν τον τίτλο

στα κιόσκια των εφημεριδοπωλών. Άνοιξε το φύλλο και διάβασε:

«Η ιδιοκτησία είναι κλοπή».

Ο μικρός έβαλε τα γέλια.

— Ωραία πράγματα γράφει αυτή ή εφημερίδα! είπε.

— Τί, δεν σάρεσαι; αποκρίθηκε ο παραφέντης. Το βρίσκεις δίκιο έσύ, άλλος να έχει τα πάντα κι' άλλος τίποτα;

Ο Πετράκης δεν το είχε συλλογισθή ποτέ του. Κι' ούτε αυτό, ούτε τίποτ' άλλο σχετικό. Η θεωρία δεν κινούσαν ακόμη το ενδιαφέρον του.

Υστερ' από πέντε λεπτά, βαρέθηκε, στενοχωρήθηκε.

— Να πάω καλλίτερα, ρώτησε, να κάμω ένα γυράκι έξω, αφού δεν μου δίνετε εργασία;

— Όχι, όχι! αποκρίθηκε ζωηρά ο

«Επλησίασε ένα βουτό από κουτιά...» (Σ. 360, στ. 6')

παραφέντης. Τρόχιζε αυτά τα εργαλεία, αφού επιμένει να κάμει κάτι τί... Αύριο θα σε στείλω με κόττες στην αγορά του Κουρμπόζ.

Το παιδί αναγκάστηκε να τροχίσει ένα πριόνι, μία ψαλίδα για μέταλλα και κάτι άλλα εργαλεία, που δεν ήξερε τονόμά τους, γιατί δεν τα είχε ιδεί ποτέ του.

Ο παραφέντης δεν μιλούσε πολύ. Η φράσεις του ήταν σύντομες, είχαν όμως ένα τόνο αυθεντικό, μεγαλοπρεπή, που έκαν' εντύπωση στον Πετράκη. Και πάντα το ίδιο τσιγάρο: 'Ισότης γενικώς για όλους. Να παίρνεις ό,τι χρειάζεσαι κι' απ' όπου μπορείς. Να γυμνωθ' ο πλούσιος γι' αγάπη του πτωχού...

Η φυσική χρηστότης του Πετράκη στην αρχή εξηγήθηκε. Η θεωρία αυτού του ανθρώπου ήταν αντίθετες προς ό,τι του είχαν μάθει ως τώρα στο σχολείο και στο σπίτι. Δεν ήταν όμως κακός. Έφρετο καλά 'ς τον μικρό του υποτακτικό και τα μάτια του έλαμπαν από έξυπνάδα. Τί να ήταν άρα γε ;...

Έτσι πέρασε ή πρώτη ημέρα. Την επομένη, τα χαράματα, ο Πετράκης ξύπησε από κάτι παραξενους κρότους. Τρόμαξε κι' ανακάθισε στο κρεβάτι με ταυτιά τεντωμένα. Κλέφτες ίσως ;...

Εκρίνε χρέος του να σηκωθεί, να ειδοποιηθεί... Κατέθηκε από το κρεβάτι, παραμέρισε το παραπέτασμα που σκέπαζε την πορτούλα της «κάμαρας» του και τότε μόνο είδε την πόρτα της αποθήκης ανοικτή. Εκεί, με μεγάλη ανακούφιση, γνώρισε τον προϊστάμενό του και τον Φορμίν, που με το φως ενός φαναριού, άδειάζαν σάκκους και τοποθετούσαν διάφορα δέματα.

Άξαφνα, ο παραφέντης σήκωσε τα μάτια του κι' είδε το παιδί, με τα νυκτικά του, που τους κύτταζε.

— Έ, τί έπαθες έσύ; του φώναξε. Κάνε μου τη χάρη να μπής μέσα και να πέσης στο κρεβάτι σου. Ξέρεις, δεν μάρσουν οι περίεργοι.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXIX

Ασκήλαβωτη άφροθάλασσα, γυνά κοντά σου πάλι μακρού απ' το τέλμα το γυθρό το μισητό άκρογάλι· 'ς το βρόντο σου άς λησμονηθ' κι' άς σβύση ό στοχασμός μου· κύμα, ή την κρύαν άγκάλη σου, ή την όρη σου δός μου!

LXXX

Χαράζει... άρια μαράινοντα τα έαγροντα άστρο άγύλι... λυώνει ή άγωνιά μες 'στη δροσιά... μυρίζει τ' άκρογάλι, Πορφυρογέννητη ξυπνά 'ς τ' άλικο ή Αύγουλα στρώμα· — Άστέρια, έσεις πλαγιάζετε κι' εγώ άγρυπνώ άκόμα.

LXXXI

— Σφίξε, βαρκάρη, το κουτί, σφίξε τα δάχτυλά μου — Χέρι, άπαλά που ώδήγησες τα πρώτα γράμματά μου!... Σφίξ' τα σάν μάγγανος τα ύγρά τα δάχτυλά, που άδράξεις· Τη θεία σου γλώσσά μάθε με, το κύμα που προστάξεις!

LXXXII

Υπνε, γλυκά που ερχόσουν! — Ω, το θυμώμαι άκόμα!... — σάν πεταλούδα πνιγερή με το θαιμό το χρώμα. Τώρα — ό μαρτυρική άγρυπνιά με την μακρύ σου σκέπη! τ' άσβολερά χαλάσματα τυλίγει άράχνης κρέτι...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΙ ΤΟ ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΛΙΟΣΚΥΛΟ!

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Τι το θέλουμε, το παλιόσκυλο;... Μ' ενοχλεί φοβερά να τάνουα να γαυγίζη... Έγώ επιθυμώ στο σπίτι ήσυχία, κι' αυτό το καταραμένο την διακόπτει κάθε στιγμή!

— Ομολόγησε, αγαπητή μου, ότι δεν γαυγίζει ποτέ χωρίς αίτια. Μου φαίνεται, ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να διώξουμε τον Πιστό...

— Μα οι άλλοι, γύρω μας, δεν βλέπω να χουν σκυλιά. Το ζώο αυτό μπορεί νανε χρήσιμο στην Ευρώπη. Έδω όμως στής αποικίες δεν έχει καμμία χρησιμότητα.

— Και όμως έχει!... Άν δεν είχε, θα τον κρατούσα κι' εγώ; Έπειτα, μ'ην ξεχνάς ότι μου τον χάρισε ένας φίλος μου, φεύγοντας για τη Γαλλία. Έτσι το καλό αυτό ζώο είναι για μένα σάν ένα ένθυμο της πατρίδος μου.

— Άλήθεια, μαμά. Ο Πιστός είναι τί όμορφος και χαριτωμένος! Άν τον βλέπατε καμμία μέρα πώς τρέχει, με το κεφάλι ψηλά, στής φυτείες του ζαχαροκαλάμου ή πώς παίζει μαζί μου στη δενδροστοιχία των εύκαλύπτων! Ποτέ δεν θαύρισα καλλίτερο σύντροφο στα παιχνίδια μου!...

— Καλά λοιπόν' αφού σ'ας κάνη τόσο εύχρηστη, και σένα και του πατέρα σου, κρατήστε το το παλιόσκυλο!... Έγώ όμως, σ'ας το ξαναλέω, δεν του βρίσκω κανένα γούστο... Άς είναι, όταν θα μ' ενοχλούν τα γαυγίσματα του, θα θυμώμαι ότι ο Πιστός σ'ας είναι αγαπητός και θα προσπαθώ να μη τάνουα. Είμαι τόσο ευτυχής, όταν βλέπω σ'ας εύχαριστημένους.

Τα τελευταία αυτά λόγια ή κυρία Λιρμά, ή ώραία κρεόλη, τα συνάδευσε και μ' ένα γλυκό χαμόγελο προς τον άντρα της και τον μικρό της Εύτυχιο, που καθισμένος στο πλάγι της, κατεσκεύαζε ένα τζό.

Έπειτα ξαπλώθηκε στην μακρού της πολυθρόνα και μισόκλεισε τα μάτια της. Ήταν πολύ βαρεία ή άτμόσφαιρα εκείνο το μαγιάτικο απόγευμα του 1843.

Μετά το γεύμα, ή συνομιλία δεν ήταν ζωνή όπως συνήθως' μία νωχέ-λεια, μία άθυμία, είχε κυριεύσει τοδς κατοίκους της γραφικής εκείνης βίλλας που ήταν κτισμένη στο μέσο πλουσιών φυτειών, σε απόστασι ελλίων χιλιόμε-τρων από την Καπεστέρη, πόλι με λιμένα στα νότια της Γουαδελούπης.

Μετά το γεύμα, ή συνομιλία δεν ήταν ζωνή όπως συνήθως' μία νωχέ-λεια, μία άθυμία, είχε κυριεύσει τοδς κατοίκους της γραφικής εκείνης βίλλας που ήταν κτισμένη στο μέσο πλουσιών φυτειών, σε απόστασι ελλίων χιλιόμε-τρων από την Καπεστέρη, πόλι με λιμένα στα νότια της Γουαδελούπης.

Μετά το γεύμα, ή συνομιλία δεν ήταν ζωνή όπως συνήθως' μία νωχέ-λεια, μία άθυμία, είχε κυριεύσει τοδς κατοίκους της γραφικής εκείνης βίλλας που ήταν κτισμένη στο μέσο πλουσιών φυτειών, σε απόστασι ελλίων χιλιόμε-τρων από την Καπεστέρη, πόλι με λιμένα στα νότια της Γουαδελούπης.

Μετά το γεύμα, ή συνομιλία δεν ήταν ζωνή όπως συνήθως' μία νωχέ-λεια, μία άθυμία, είχε κυριεύσει τοδς κατοίκους της γραφικής εκείνης βίλλας που ήταν κτισμένη στο μέσο πλουσιών φυτειών, σε απόστασι ελλίων χιλιόμε-τρων από την Καπεστέρη, πόλι με λιμένα στα νότια της Γουαδελούπης.

Μετά το γεύμα, ή συνομιλία δεν ήταν ζωνή όπως συνήθως' μία νωχέ-λεια, μία άθυμία, είχε κυριεύσει τοδς κατοίκους της γραφικής εκείνης βίλλας που ήταν κτισμένη στο μέσο πλουσιών φυτειών, σε απόστασι ελλίων χιλιόμε-τρων από την Καπεστέρη, πόλι με λιμένα στα νότια της Γουαδελούπης.

Ο κ. Λιρμάς επρότεινε πρώτος να πάνε να πλαγιάσουν.

— Άκουσα τους άραπηδες να λένε μεταξύ τους, είπε στη γυναίκα του, ότι ή Σουφριέρα κάπνίζει περισσότερο από το συνειθισμένο' φόδος όμως για έκρηξη δεν υπάρχει κανένας προς το παρόν.

Μόνο που μπορεί να περάσουμε μερικώς ήμέρες υπερβολικά ζεστές. Το καλλίτερο λοιπόν είναι να παρατείνουμε τον ύπνο μας. Άν γίνη μάλιστα ανάγκη, θαπολύσω και τους εργάτες. Δεν πειράζει, αργότερα αναπληρώνουμε τον χαμένο καιρό. Ο καλός κύριος πρέπει να φροντίζει για κείνους που τον υπηρετούν.

— Λίγοι όμως άποικοι έδω φροντίζουν σάν και σένα. Νάξερεις πώς τους κακομεταχειρίζονται!...

— Το ξέρω, αγαπητή μου Κάρμεν, δυστυχώς... Δεν νομίζεις όμως, ότι εύκολώτερα κάνει κανείς τους ανθρώπους του πιάτους κι' υποτακτικούς με την καλωσύνη παρά με την σκληρότητα;

— Ω, ναι! ή αγάπη κάνει περισσότερα από το φόβο.

«Πατούσε με τα πόδια ανοικτά...» (Σελ. 369, στ. γ')

Έδω έτελείωσε ή συνομιλία. Υστερ' από λίγες ώρες, όλοι οι κάτοικοι της βίλλας ήταν βυθισμένοι σε ύπνο βαθύ. Η ήσυχία έδασίλευε παντού αδιάτάρακτη. Κατά τα μεσάνυχτα όμως, ο Πιστός άρχισε να γαυγίζει με τέτοια λύσσα, ώστε ο κ. Λιρμάς εξόπνησε και, άνήσυχος, βιάσθηκε να ντυθ' για να ιδ' ή συμβαίνει.

— Έρχομαι κι' εγώ, φώναξε ή Κάρμεν. Ποτέ δεν άκουσα τον Πιστό να ούρλιάζει έτσι... Πρόσεξε, σε παρακαλώ...

— Μη φοβάσαι και δεν έλυσσας ο Πιστός. Άφίσε με να πάω μόνος μου. Θα σε βλάβη να σηκωθείς νύκτα ώρα...

— Όχι, όχι! δεν σάρινω μόνο σου!... Όταν ο κ. Λιρμάς έφθασε στο σπίτι, τάκι του Πιστού, τον έλυσσε άμέσως.

Άλλά ο σκύλος, γλείφον όλοένα τα χέρια του κυρίου του και της κυρίας, δεν έπαυε να ούρλιάζει παραπονετικά. Έπειτα, κυττάζας γύρω του, σάν κάπου να ζητούσε, άρχισε να τρέχει προς το σπίτι, ως την κάμαρα όπου κοιμόνταν ο μικρός Εύτυχιος. Σταμάτησε μπροστά στην πόρτα κι' άρχισε να την

ζώνη με τα νύχια του και με την μύτη του. Βλέπων αυτή την επιμονή, ο κ. Λιρμάς, που τον είχε ακολουθήσει με τη γυναίκα του, άνοιξε την πόρτα και τότε πάλι ο Πιστός άρχισε να φωνάζη.

— Επιτέλους αυτό το ζώο είναι ήλιθιο! είπε ή κυρία Λιρμά. Νά, τώρα θέλει να ξυπνήσει τον Εύτυχιο! Καλά έλεγα εγώ να τον διώξουμε!...

— Ποιος ξέρει! μπορεί να θέλη να μ'ας προφυλάξη από κανένα κίνδυνο, που τον προαισθάνεται το ένστικτό του, ενώ εμείς δεν έχουμε ακόμη ειδήσει. Άφού ξύπνησε ο Εύτυχιος, άς ντυθ' κι' αυτός. Για καλό και για κακό... άς είμαστε έτοιμοι για κάθε ένδεχόμενο.

Μέλις ντύθηκε ο μικρός, ο σκύλος έκαμε ό,τι μπόρεσε για να τραβήξη τους κυρίους του έξω. Αναγκάσθηκαν να τον ακολουθήσουν. Η κυρία Λιρμά εξακολουθούσε να μουρμουρίζη γι' αυτά τα κ. α. π. ι. σ. ι. α, όπως τάλεγε, του παλιόσκυλου' από μέσα της όμως ήταν άνησυχη κι' αυτή...

Ο άποικος και ή οικογένειά του κατέβηκαν τη σκάλα και βγήκαν στην αυλή, που ήταν μπροστά στο σπίτι. Εκεί ήθελαν να μείνουν' αλλά ο σκύλος δεν τους άφισε. Έξακολουθών όλοένα τα θρηνώδη του γαυγίσματα, έτρεχε μπροστά, και ξαναγύριζε, και ξαναφύγε, για να τους δείξη ότι έπρεπε να τον ακολουθήσουν στον δρόμο των φυτειών.

Τον άκολουθούσαν. Ο σκύλος πήγαινε πάντα μπροστά και κάθε τόσο γύριζε για να τους βλέπη.

— Μήπως οι ύπηρέται μας έσκάρωσαν καμμία συνωμοσία κι' ο σκύλος το μυρίστηκε; φημίρει ο κ. Λιρμάς.

— Άλλά μόλις επρόφερε αυτά τα λόγια, ένας κρότος σάν βροντή άντήχησε ξαφνικά και το έδαφος σείσθηκε κάτω από τα πόδια τους. Ο άποικος άρπάξε στην άγκάλια του τη γυναίκα του και το παιδί του, σά να θέλει να τους προστατεύη κατά των στοιχείων.

Ο Πιστός δεν έφώναζε πια. Το κακό, φαίνεται, τον άνησυγούσε λιγώτερο από την προσδοκία του. Πατούσε μόνο με τα τέσσερα πόδια ανοικτά, για να έμποδίση ίσως με τουτό το πέσιμό του.

Ο κ. Λιρμάς μιμήθηκε το σκύλο, και, για να κρατιέται καλλίτερα, άπλωσε και τα χέρια, φωνάζον στη γυναίκα του και στο παιδί του να κάμουν το ίδιο.

(Έπεται το τέλος)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1918

—302—

«*Η συνδρομή μένει η ίδια (8 καὶ 10 δραχ.) — Η τιμὴ τοῦ φύλλου μένει η ίδια (15 καὶ 20 λεπτά).* — *Η ζημία μόνον τῆς «Διαπλάσεως» διασφαιρίζεται καὶ τριασφαιρίζεται.* — *Ο μόνος τρόπος διὰ νὰ καθυστερήσῃ αὕτη ἡ ζημία :* — *Νὰ συνεισφέρουν οἰκιοδεξῶς οἱ εὐπορώτεροι φίλοι μας.* — *Ο,τι τοὺς χαρίζει ἡ «Διαπλάσις», διατηροῦσα ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἀναζητούντων τὴν συνδρομὴν, ὅσοι δέχονται καὶ εἰσφορὰν ἅς τῆς τὸ ἀποδώσουν.* — *Τὸ λαχεῖον τῶν Δώρων, ἀξίας ὡς πρὸς 1700 δρ. διατηρεῖται.* — *Τὸ ἀρονόμιον καταργεῖται.* — *Τι δὲ περιγράβῃ ὁ τόμος τοῦ 1918.*

ΑΠΟ τῆς προσεχούς Δεκεμβρίου, ἡ «Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ 40ὸν τῆς ἔτος. Πόσα θὰ ἐκάναιμεν, μὲ πόσας βελτιώσεις καὶ καινοτομίας θὰ ἐφορτάμεν αὐτὴν τὴν «Τεσσαρακονταετηρίδα», μοναδικὴν εἰς τὰ χρονία τοῦ ἐλληνικοῦ περιοδικικοῦ τύπου! Δυστυχῶς, αἱ περιστάσεις δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν πρὸς τὸ παρόν. Κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ περιμένωμεν κολλήτερας ἡμέρας, συγκεντρώνοντες ἐν τῷ μεταξὺ ὅλας μας τὰς δυνάμεις διὰ νὰ διατηρηθῶμεν ὅσοι τότε. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ κατὰ τὴν πρόβλεψιν ἄλυσον. Θὰ ἐλθετο βέβαια, ἂν ἠμπορούσα νὰ ἐξήσω ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἀναλόγως τῶν τεραστίων ἐξόδων ποὺ ἀπαιτεῖ σήμερον ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικικοῦ μας. Ἀλλὰ δύο πράγματα μ' ἐμποδίζουν: Πρῶτον, δὲν θέλω νὰ με στερηθῇ οὐτε ἓνα παιδί ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν θὰ ἠμπορούσαν ἴσως νὰ πληρώσουν περισσότερον ἂν ὅσον πληρώνουν τώρα. Δεύτερον, τὰ ἐξόδα τῆς ἐκδόσεως ὀλέγον, καθημερινῶς, ἀξάνουν· θὰ ἔπρεπε λοιπὸν ἡ ναυέξω διαμίας τὴν συνδρομὴν πάρα πολύ, ὥστε νὰ ἔχω περιθώριον διὰ τὸ μέλλον· ἢ νὰ τὴν ἀξάγω κάθαρ τὸσον, ὅφ' ὅσον θαυξάνουν καὶ τὰ ἐξόδα. Ἀλλὰ τὸ ἓνα θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον, διότι καὶ οἱ εἰσφορῶντες δὲν θὰ ἐπληρώσαν εὐκολα μίαν τὴν αὐτῇ ἀξίαν συνδρομὴν· τὸ ἄλλο θὰ ἦτο ἀνισορροπία καὶ γελόιον. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ ὑφίσταμαι τὴν ζημίαν μου, καὶ πάντοτε μὲ μίαν ἐλπίδα...

Ἀλλὰ διὰ νὰ κρίνετε πόσον μεγάλη εἶνε αὕτη ἡ ζημία καὶ πόσον ἔπρεπε ναυέξω ἡ συνδρομή, διὰ νὰ καλυφθῇ, ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ τοῦτο: «Ὅταν ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ὤρισθῃ εἰς 8 δραχμάς, τὸ χαρτί—τὸ ὁρατὸν ἐκεῖνο χαρτί τῶν συνδρομητῶν, ἐτιματὸ 9 δραχμῶν τὴν δεσφίδα. Σήμερον, τὸ χαρτί ποὺ βλέπετε, τιμᾶται δρ. 40! Μὲ ἄλλους λόγους, διὰ τὸ ἐτήσιον χαρτί κάθε συνδρομητοῦ, ποὺ μοῦ ἐκόστωσε μόνον 50 λεπτά, πληρώνω τώρα 2 δρ. Ἀλλὰ μόνον τοῦ χαρτιοῦ ὑψήθη ἡ τιμὴ; Εἶνε καὶ τὰ τυπωτικά, εἶνε καὶ τὰ ταχυδρομικά (ὅπου ἔβαζα 1 λεπτὸν, τώρα δέλω 2), εἶνε καὶ αἱ εἰκόνες, καὶ τὰ ὄπλα τῆς διεκπεραιώσεως, καὶ τὸ νοίκι τοῦ γραφείου καὶ ὁ μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων, καὶ τὰ τροφίμα, ὅλα, ὅλα! Λογαριάζω ὅτι ἡ συνδρομὴ τῶν 8 δραχμῶν, διὰ νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐξόδα τῆς ἐκδόσεως, διὰ νὰ καλύπτονται δηλαδὴ αὐτὰ καὶ νὰ μοῦ μὲνῃ ἓνα μικρὸν κέρδος διὰ νὰ ζῶ, —ἔπρεπε ναυέξω εἰς δρ. 12. Καὶ διὰ τὸ ἔξωτεριον, αἱ 10 νὰ γίνον 14.

Λοιπὸν ὅχι. Ἐγὼ ἐπιμένω εἰς τὰς 8 καὶ 10. Χαρίζω δηλαδὴ εἰς κάθε μου συνδρομητὴν τὰς 4 αὐτὰς δραχμάς ποὺ θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ μοῦ πληρώσῃ, ἂν ὑψάνετο ἡ συνδρομή ὅσον ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον. Ἄλλ' ἔχω, καθὼς σὰς εἶπα, μίαν ἐλπίδα: ὅτι τὸ ἐξοπάδιόμ' ἂν εἶνε τὸσον ὑψηλόν, ὥστε ἡ κυκλοφορία μας νὰ ὑπερδιπλασιασθῇ. Αὐτὸ πρῶτον, ἀναγκαιοτάτων, ἔπειτα καὶ ἐν ἄλλο. Πολλοί, πλείστοι μοῦ γράφουν καθημερινῶς: «*Ἀγαπητὴ μου Διάπλάσις, ὅσον καὶ ἂν αὐξήσῃς τὴν συνδρομὴν σου, καὶ 15 δραχμῶν νὰ τὴν κάμῃς, καὶ 20, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἀφίσω.*» Ὅριστε λοιπὸν! Ἴδου ἡ Ρόδος, ἴδου καὶ τὸ πῆγμα: «Ὅσοι μὲ ἀγαποῦν καὶ ἐπιδοροῦν νὰ πληρώνουν κατὰ παραπάνω, ἅς ὑποβῇ τὴν ἡ συνδρομὴν κατὰ τέσσαρας δραχμὰς καὶ ἀντὶ 8 ἢ 10, ἅς μοῦ στείλουν φέτος 12 ἢ 14. Δὲν εἰσφοροῦν τὴν αὐτὴν ἀξίαν, ἀπὸ τὰς 4 δραχμῶν τῆς υποτιμηθείσης ἀξίσεως, τὰς 3, τὰς 2, ἔστω τὴν μίαν. Ἐγὼ θὰ δεχθῶ

εὐγνωμόνως, ὅτι μοῦ στείλῃ καθεὶς παραπάνω, μαζὺ μὲ τὴν συνδρομὴν του, ἢ καὶ κατόπιν, «διὰ τὴν ἐπάρκειαν τῆς Διαπλάσεως». Καὶ εἰς μίαν στήλην εὐγνωμοσύνης, θὰ δημοσιεύω τὰ ὀνόματα ὅλων αὐτῶν, μὲ τὸ ποσὸν τῶν εἰσφορῶν ἐκάστου.

Ἐννοεῖται, ὅτι εἰσφορὴ ἓνας πολὺ πλούσιος νὰ στείλῃ πολὺ περισσότερα καὶ ἀπὸ τὰς 4 δραχμῶν, ὅπως ἓνας ἄλλος, ὀλιγότερον πλούσιος, εἰσφορῇ νὰ στείλῃ ὀλιγότερα. Ἐπ' ἀναλαμβάνω, ὅτι τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς «διὰ τὴν ἐπάρκειαν τῆς «Διαπλάσεως» ἐπαφίνεται εἰς τὴν καλὴν διάθεσιν καὶ τὴν οἰκονομικὴν δύναμιν ἐκάστου. Ἐγὼ μὲ τὴν ἰδίαν εὐγνωμοσύνην θὰ δέχομαι καὶ τὸ τάλαντον παρὰ τοῦ πλουτοῦ καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τῆς 1 δραχμῆς παρὰ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ συνεισφέρει περισσότερον.

Ἡ ἐλπίς μου εἶνε, ὅτι οἱ περισσότεροι συνδρομηταί, ἀναγνωρίζοντες τὸ δικαίον κάποιος ἀξίσεως, θὰ τὴν πραγματοποιήσουν οἰκιοδεξῶς. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπιβάλλω εἰς κανένα. Ὅποιος δὲν εἰσφέρει, ὅποιος δὲν θέλει, ἂς πληρώσῃ μόνον τὴν τακτικὴν συνδρομὴν του καὶ θὰ ἔχῃ τὰ ἴδια προνόμια καὶ μὲ τὸν πλέον γενναῖον δῶρον. Ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸ κάμῃ ἐγκαίρως, ἐνθυμούμενος, ὅτι τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρία, ἡ ταχέως, ἡ πρόθυμος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Διὰ νὰ ταμείωσιν τὸν ζῆλον ὅλων αὐτῶν ποὺ θὰ πληρώσουν ἐγκαίρως, εἴτε ἀναύτητον, εἴτε ὑψήμενην συνδρομὴν, θὰ διατείμω κατὰ τὸ 1918 ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ εἰς πέντε κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε Ἐξαετηρικὴ Κληρώσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτῃν ἐβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνενέωσαν ἢ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐνεστώτος ἔτους, θὰ κληρωθῇ δὲ εἰς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ:

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
Τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς
ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 μὲ τόκον δρ. 2,50 ἐτησίως καὶ πιθανότητα
ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50.000

Εἰς ἐκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς θὰ δοθῶν διάφορα δῶρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κληρώσιν), τῶν ὁποίων κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν σελίδα 276 τοῦ 34ου φύλλου, θὰ δημοσιεύθῃ δὲ καὶ εἰς τὸ 41ον τῆς 21ης Ὀκτωβρίου.

Ἡ Α' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου.
Ἡ Β' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου.
Ἡ Γ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ
Ἡ Δ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Εἰς ἐκάστην τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετάσχουν οἱ ἔχοντες προπληρωσὴν συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τοῖς μὲν, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνεταί ἡ Κληρώσις.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς ἐκάστου συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου. Ἡ δὲ ἀποδείξις αὕτη θὰ πληροφῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφηται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅχι μόνον οἱ ἀνανεώοντες τὴν συνδρομὴν των, ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγεγραμμένοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ Σεπταδιώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

Ὅσον διὰ τὸ προνόμιον τῶν Τόμων, φέτος καταργεῖται. Αἱ περιστάσεις δὲν τὸ ἐπιτρέπουν.

Δὲν μένει τώρα νὰ σὰς πῶ, παρὰ τί καὶ τί δὲ περιέχῃ ὁ νέος τόμος τοῦ 1918. Μὲ λίγα λόγια ἰδοῦ: Τὴν συνέχισαν καὶ τέλος τῆς «Μυστηριώδους Νήσου» τοῦ Βέρν, δηλαδὴ τὸ ὁρατότερον μέρος τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ μυθιστορήματος. Ἄλλο ἐν ἐκτενέος μυθιστορήμα, ἢ καὶ δύο μικρότερα, τὰ ὁποία θαυμάσιον ἐν

καιρῷ. Πλήθος μικρῶν εἰκονογραφημένων διηγημάτων, Γελοιογραφιών, Ποιημάτων κτλ. Συνέχισαν τὸν περιεχόμενον Ἀναδηρῶσεων τοῦ Ἀναγ. Ἀθηναίου Ἐπιστολῶν τοῦ κ. Φαίδωνος, τακτικά. Δύο Κυριακάς. Σελίδα Συνεργασίας δις ἢ τρίς τὸ μὴνός. Καὶ σερὴν ἀτελείετον Διαγωνισμῶν, παλαιῶν καὶ νέων. Μεταξὺ τῶν νέων, θὰ εἶνε καὶ ἓνας ὁρατότατος «Διαγωνισμὸς Ἑρμηνείας» ποὺ θὰ σὰς ἐνθουσιάσῃ ὅσον καὶ ὁ Κρυπτογραφικὸς, ὁ ὁποῖος θὰ τελειοποιηθῇ.—Διὰ μεγαλειότητος καινοτομίας, δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τώρα τίποτε. Περιμένω νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος, νὰ φθῇ τὴν πάλιν τὸ χαρτί καὶ τὰ ἄλλα ἐκδοτικά εἶδη, καὶ τότε ἀμέσως θὰ κάμω τὸ φύλλον μου δεκαεξαεπίδον,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγούδι τῆς Λευτεριάς

ΡΙΣ	ΡΑ	ΤΑ	ΒΙΣ
ΜΕ	ΝΟΣ	ΛΗΣ	ΟΥ
ΒΕ	ΔΟΥ	ΒΟΛ	ΤΙ
ΣΙΣ	ΡΗ	ΝΑ	ΓΑΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑξ ἑποταμῶν τῆς Ἑβδόμης.

β.) Γρίφος

Ἐστάλη ἀπὸ Κωνσ. Δ. Ἐλευθεροδάκη Πλουτῶ, ἀπιστή!

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐπιγραφή

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀνεσπεύου Δόξης

V E N N O

I X U E D

T E S D I

E O I E U

D O N N O

Νάναγνοσθῇ αὕτη ἡ Ἐπιγραφή.

Δύσεις τοῦ 44ου φύλλου

α.) Δονδίνον, Βουρ- M
ζέλλαι, Βιέννη, Κε- BUT
πύνη.—β.) Μὴ δρ- BISON
γίξου. (Ἡ ἀνάγνω- MUSIQUE
σις ἐκ τῶν κάτω ἀ- TOQUE
ριστερῶν, κυκλικῶς.) N U E
E

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες καὶ τὸ Κλέφτικο Βόλι συζητοῦν γὰ κάποιον ὁ ὁποῖος, ἀφ' ἑσκασε ἀρκετὰ χρήματα τῆς «Διαπλάσεως», ἔταυσε νὰ εἶνε συνδρομητής.

Τὸ Ἑλλ. Ἰδεώδες:—Μὰ, πὼς νὰ μπορέσῃ ν' ἀνανεώσῃ συνδρομὴν ἀφ' ἑσκασε τὸ χρῆμα; Τὸ Κλέφτικο Βόλι, (σοβαρώτατα):—Ἐ- μὴς λάθος! αὐτὸς ἔφαγε τὸ χρῆμα!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Ἀγρίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1917.

ΣΑΣ συνιστῶ τὴν Πρόσκλησιν πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς, ποὺ δημοσιεύεται σήμερον. Δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὰς ἄλλας δημοσιευθείσας. Πρέπει νὰ τὴν διαβάσῃς μὲ δὴν σὰς τὴν προσοχὴν καὶ μὲ δὴν σὰς τὴν ἀγάπην.

Τὸ Παγκόμιον Ὀρειο παρατηρεῖ, ὅτι ἀπὸ τὰ 112 κομμάτια τῆς ἐφετηνῆς Σελίδας Συνεργασίας, τὰ 76 εἶνε ἀπὸ 36 ἀγῶρια καὶ τὰ 36 ἀπὸ 18 κορίτσια. Ἐγὼ ἄλλοτε χρηρίτσια καὶ ἀγῶρια ἤρχοντο Ἰσα-Ἰσα. Π: χ: σὺν τῷ τῷ 1911, ἀπὸ 260 κομμάτια, τὰ 135 εἶνε ἀγῶριων καὶ τὰ 125 κοριτσιῶν. Τὸ ἴδιον σχεδὸν καὶ σὺν τῷ τῷ 1912. Καὶ τὸ Παγκόμιον Ὀρειο ρωτᾷ: Γιατί; Τὴν λένη δὲ κορίτσια;

μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε συνδρομὴν. Βεβαιώθητε δὲ ὅτι πολὺ θὰ συντελέσουν εἰς τοῦτο αἱ σημεριναὶ εἰσφοραὶ σὰς, αἱ ὁποῖαι ἐλπίω νὰ ἐλαττώσουν τὰς ζημίας, τὰς ὁποίας ὑφίσταμαι ἀπὸ τὸ 1912, ἐξακολουθητικῶς...

Δελτία ἐγγράφῃς θὰ σὰς μοιράσω μὲ αὐτὸ ἢ μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαράρτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορῇ ἐξαιρέτα νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ· ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Σὰς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

συνήθως ἓνας ὡς δοκιμώτερος καὶ μία ὡς εὐχρηστοτέρα. Ὅχι· δεινὸν λοιπὸν ἡ δεινὸν, οὐτε δεινότερον, ἀλλ' ἀπλὸς τὰ δεινὰ.

Ὁραίως ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀνδρέου Κυπρίου, Καλλιμάντζου, Ἐγγλεῖ, Διέφυλος, Ἀστὸς, Γέρος τοῦ Μωραῖ, Πηλεῖς, Ἐλληνικὴ Καρδιά, Δημήτριος Βακατάτος, Κοσμοκράτωρ, Σπινθὸρ τῆς Ἐλευθερίας, Τσελλοπέδο τῶν Πατρῶν, Νιόβη, Μεγάλη Ἑλλάς, Κ. Ι. Καο., Διάβολος Εὐδατος καὶ Μικρὸς Ἀχαιοί.—Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλαις των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους· γὰρ τὰ καλά των λόγια.

Ὁ Ἀναγν. εὐχαριστεῖ τὸν Ἰάκκον, τὴν Ζινέτταν, τὴν Παναχαῖδα καὶ τοὺς λοιποὺς ποὺ ἐνεθυμήθησαν νὰ τὸν εὐχρησθῶν διὰ τὴν ἐφετηνὴν του.

Καὶ ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ ἀπείρους· τὸ Ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου, τὴν Γλυκεῖαν Ἀδραν, τὴν Χρυσόφωρον Ἑλπίδα κτλ. κτλ. ποὺ τοῦ ἐγράψαν τόσα ὁρατὰ πράγματα ἐξ ἀφορμῆς τῶν Ἐπιστολῶν του περὶ «Μούργου».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «*Ἄνε τίλους*».—Συμβουλαὶ πρὸς τὰ παιδιά.—«*Ἀνεκτότον χωρικό*».—Καθόμουνα: ἓνα δρόμο...—«*Ἐμδασμός*».—«*Ἀν-Δημήτρης*».—«*Ἀνεκτότον τοῦ Σολωμοῦ*».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἑβδ. Διαγωνιζομένους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Κόκκινη Γατοῦλα κ. (ΚΓ). Ψεύτικη Κουκιάτσα κ. (ΣΓ). Μαθὺς Καβαλλάρης, α. (ΙΣ). Φρόντος, α. (ΓΖ). Γελοιογράφος, α. (ΜΖ). Νιόβη, κ. (ΝΒ). Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Πηλεῖς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταῖα ἔχουν: ἡ Χρυσὴ Παταλὺδα (0) μὲ Τρελλὴν Ψυχὴν, Νεύτωνα, Τάκονον.—ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Διάττονα Ἀστὴρα, Κάστρο τοῦ Ὀδυσσεύς, 15 Μαῖου 1915, Ἀθῶν, Νεαρόν Ἰαπύτην, Νεύτωνα, Ε.—ὁ Ἀνετοῖς σὺν Σελάβους (κλ. δὲ) τὸ Τραγούδι τῆς Λευτεριάς ὡς ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος σὺν 45ου φύλλου (0) μὲ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, Σπινθὸρα τῆς Ἐλευθερίας, Πατρίδα τῶν Ἠρώων, Νίλην, Μυκά, Μανόν, Ἰδιότροπον, Μογανόβη, δὲ Διέφυλος, Ἀστὸς (0) μὲ Σανθὴρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἐλληνομάχον, Φαίδρον, Πηλεῖδα, Μικρὸν Ἀθηναῖον.—ὁ Διάβολος Εὐδατος (0) μὲ Ἐλευθεροδάκτυλον Ἐλληνομάχον, Μικρὸν Ἀθηναῖον, Σπινθὸρ Πορφυροπούλου, Κουκιάτσαν, Ροβέρτον, Τρισεύγετον, Ἰδιότροπον.—ὁ Μικρὸς Ἀχαιοί (0) μὲ Μιτομήνην, Νεύτωνα, Ξεφῆρα τῆς Νίλης.

Ἡ Διάπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πηλεῖδα (ἐπιτρέπεται) εὐχόμενος εὐχαρίστως παραστικά) Ψυχὴν (διεβδόμη) Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου (8, διὰ ἔλαβα μόνον 16) διὰ τὸ ἄλλο, πῶς νὰ γίνῃ; μὲ τί χαρτί; Κ. Μου, (εἶνε, ἀλλὰ χαρτί ψευδωνύμων) Ἐλεάνη (γιατί; δὲν ὑπάρχει) καὶ ἓνα ἕνθ' ἀπὸ τὰ ἐχθρικά.)

Βαροβαρομάχον Ἑλλάδα (ἑλαδα, εὐχαριτωθ. σύμφωνοι) Κωνστ. Α. Ἐλευθ. (σύμφωνοι) Ἰωάν. Α. Πολυχ. (διὰ τὸν θάνατον τοῦ τόσον καλοῦ θεοῦ σου ἐγκάρδια συλλυπητήρια) Ἰρελλήν Ψυχὴν (χαίρειν διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Συλλόγου καὶ εὐχομαι πᾶσαν εὐδοκίαν) Μικρόν Σουλιώτην (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπᾶθωμα μετὰ τὴν εὐχὴν μου νὰ βρῇ καὶ ἄλλους) Ταυρομάχον (μπαζο, ὠραία μὴ γράφει; ἐξακολουθήσει) Ἐνδοξο Σούλι (βραβεῖον ἐστὶν) Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδοξοῦν) πρὸς τὸ παρὸν ὅμως εἶνε ἀρετὴ ἢ δική μου ἐκκλησιᾶ; Δημ. Σ. Κοκ. (εἰς τὸ δεῦτερον, δὲν ἔχω δυσκολίαν νὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ εἰς τὸ πρῶτον ὅμως, πῶς μπορῶ νὰ φανερώσω τὸ ψευδῆμα;) Ἀνοξιάκιον Ἀεράκι (τὰ ἑλαδα τὴν 29 Σεπτεμβρίου) Λευτεριανὸν στοὺς Σκλάβους (ἔχει καλῶς; σὲν θὰ δημοσιεύσω ἄλλας, ἐκτὸς τῆς σημερινῆς, πού τὴν ἔλαξα) Αὐτοκρατορεῖον τοῦ Βυζαντίου, Νικηφόρον Εἰφος, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας κτλ. κτλ.

Κλεφτόπουλο τοῦ 21, ΓέρωΔημον (ἑλαδα καὶ ἑστέλα.) Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων, Ἀλεξάνδραν Ρ., Ι. Μ. Μαλ. (ἑλαδα, εὐχαριστῶ.) Ἡρώα τοῦ Σουλίου, Ἐνδ. Ν. Βάρ., Ο. Ι. Σ., Ἄνθος τοῦ Ἀργού, Σκλαβωμένην Ἑλληνοπούλαν (ἑστέλα.)

Εἰς ὅσας ἱστορίας ἑλαδα μετὰ τὴν 9ην Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου

578. Δεξιόγραφος

Εἰς τοῦ Κορηλίου ἥρωα·
Μ' ὅποιον ἥρωα ἐνώθῃ
Κ' ἐν μεταλλῶν ἀμείωσι;
Πάγκοινον ἐφανερώθῃ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρους

579. Στοιχειόγραφος

Ἀπὸ κάποιου ἑρπετοῦ
Τὸ κεφάλι ἀφαιρῶ
Καὶ ἀμείωσις ἀργινῆ
Ἀεράκι νὰ φουξῇ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεοῦ Μάρκου

580. Μεταγραμματισμός

Ἐκκουστὸ εἶμαι νησί
Ποῦ γλυκὸ βγάξει κρασί.
Ἄν τοῦ ἀλλάξῃς τὸ λαϊμό,
Κάνεις ζῶν στὸ δρυμό.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀλυσμονήτου Σύρου

581. Αἶνιγμα

Λίθος πολὺτιμος τὸ ἀρσενικόν μου
Ἀνθάκι εὐμορφον τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

582. Συλλαβικός Ρόμβος

* * * * *

Τὸ πρῶτον γράμμα, τῆλός μου
Ἀκτινοδόλος λίθος.

Τὸ τρίτον ὄνομα ἀνδρός.

Ὅπου τὸ ἔχουν πλῆθος.

Τὸ τέταρτον μου προῖόν.

Τῆς Χίου ποῦ μυρίζει.

Καὶ τέλος ἀνιφορικόν.

Τὸν Ρόμβον σχηματίζει

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

583. Φύρδην Μίγδην

Ταῖς ἀπὸ τοῦ ποικίς κίττας

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Παφίας Ἀφροδίτης

584—588. Μαγικὸν Γράμμα

Ἐν ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φακός, οἶκος, ὄμμα, σταβίλος, αἰνοῦμαι.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Κωνστ. Γ. Γυφτοδήμου

589. Κρυπτογραφικόν

12345647849 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

2831 = Πόλις τῆς Ρωσίας.

31745 = Περγών.

4945 = Τετράποδον.

564745 = Ναυτική δύναμις.

61345 = Ποταμός τῆς Εὐρώπης.

7821 = Νόμισμα.

8285 = Οὐράνιον φαινόμενον.

9145 = Οἶκος Θεοῦ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Σανθῆς Πειγικηροπούλας

590. Ἑλλειπτοσύμφωνον

οὐ—οι—Ιοίη.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας τοῦ Ἀργού

591. Γρίφος

ἡ ἡ 1915 Γ Γ Γ

ἡ ὀπή ἡ ἡ 1916 Γ Γ Γ

ἡ ὀπή ἡ ἡ 1917 Γ Γ Γ

ἡ ὀπή ἡ ἡ 1918 Γ Γ Γ

Ἐστάλῃ ὑπὸ Γεωργίου Κ. Βέγκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21

271. Πολύμνια (πολὺ, κνεία).—272. Εἶφος;

(ἔ, φως).—273. Λέμβος—Λέσθος.—274. Ὁ

Ἡράκλειος, τὸ Ἡράκλειον.—275—279. Διὰ τῆς

συλλαβῆς ΔΑ: δάπεδον, δάσος, Ἀδανα, Δα

ρία, δάς.

280. ΕΥΑ 281. Ἀνιστόν ἀργία.

ΥΔΩΡ (Κατάστροφος, ἐκδεξιῶν)

ΛΩΡΟΣ 282. ΑΔΚΜΑΝ, ΚΑ

ΡΟΛΟΣ ΤΑΝΗ, ΑΚΥΡΟΣ,

ΣΟΛΩΝ ΚΩΠΑ·Τ·Σ(ΑΚΑΚΙΑ

ΣΩΜΑ ΛΑΚΩΝΙΑ, ΚΤΥΠΩ

ΝΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ, ἈΝΟΙΞΙΣ

ΝΗΣΣΑ—283. Γελα δ' ὁ μωρός κ' ἂν τι μὴ

γελοῖον ᾖ.—284. Ἄν με λύσης θὰ κερδίῃς.

(Ἄν με λ—ε εἰ; ὅζ—κεδ' εἰς εἰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—179]

Ἀγοράζεται Βισλὸν καὶ Μανδολίνον, ἀμφότερα

ἐν καλῇ καταστάσει. Διευθυνταὶ: Θεόδ. Ἀν

τωνάτον, Ἀταλάντη.

[ΙΖ'—180]

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ Ο ΣΑΜΙΟΣ

(ΙΖ'—143 γ')

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1917.

[ΙΖ'—181]

Ἑλληνοπούλα! ἡ ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ πρέ

πει νὰ λάμψῃ γραμμένη στὰ Ἑλληνικά

Ψηφιδέτριά!

[ΙΖ'—182]

Ἰδρύνει: Σύλλογος ἡ «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ».

Πρόεδρ. Κων. Ἀπαλοδήμα, Γραμμ: Ἡρώς

τοῦ Σουλίου, Ταμίας: Κομικὸς Ἀριστοφάνης.

Σπεύσθε: Γεωρ. Παπαχρήστου, Μετὰ τὴν Βόδα

80 Ἀθήνας. Συνδρομὴ μηνιαία 0,25. Ζητοῦν

ται ἀντιπρόσωποι.

[ΙΖ'—183]

Ψηφίσате ὅλοι το

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[Ζ'—184]

Κεραννία, συγχερητήρια γιὰ τὸ Α' Βραβεῖο

Λύσεων.—Νικηφόρον Εἶφος, ἐγκάρδια

συγχερητήρια γιὰ τὸ Γ' Βραβεῖο Κρυπτογρα

φικῶν.—Μπούρμπουλα, ἀρετὴς τὸ ἑυλόγημα

μα!—Πρόσφυς, Τρισεύγεν, τετοῖς ἑ

λαδα εὐχαριστῶ.—Ἀπόγονο τοῦ Καίσαρος,

Ἐθνοπούλας, τετράδιον ἑστέλα. περιμένο ἰδι

κά σας.—Νέλλη Σοφειανοπούλου, πῶς ἐπῆγε

ἡ παρὰστασις;—Μικρὸ Σουλιώτη, σὲ βρῆκα.

Δικέφαλος Ἀετός

(ΙΖ'—185)

Ἑλληνες! Τίς δὲν θὰ δώσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ

εἰς τὸ ὑπέρροχον ψευδῆμα ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ

ΑΕΤΟΣ; τὸ περιέχον Πίστιν, Πατριὰ καὶ

Ποίησιν, τὸ ἱερὸν σύμβολον τοῦ μάρτυρος Κων

σταντίνου τοῦ Παλαιολόγου. Βέβαιος λοι

πὸν ὦν ἔτι οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν θὰ διατάξῃ νὰ με

ψηφίσῃ, σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

ὑποστηρίζοντες ὑπ' ὀλοκλήρου τοῦ κρα

ταίου Συλλόγου τοῦ Α' Γυμνασίου Πατρῶν.

[ΙΖ'—186]

Νεῦτων, σὲ κατάλαβα! Εἶσα ὁ ὑπὸ τοῦ Σε

ντεριου τῆς Νίκης ὀνομαζόμενος πολυλο

γὰ; Καὶ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Δυκεῖον εἶνε ὁ

ἀδελφός σου. Δικέφαλος Ἀετός

[ΙΖ'—187]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται Ἀθηνῶν:

Γεωργίος Κουλουμάκης, Ἐρρίκος Λιμῶ

ρεν. Ζηκύνθου: Ἑλλάς τῶν Ὀνείρων Θεσσα

λονίκης: Λευτεριά ἡ Θάνατος.—Διαγωνισμὸς

Α'.—Ἐδρασεύθησαν: Σ. Κατσούλας, Δις Ρη

γοπούλου, Ἰουλία Μακρή.—Ἀλληλογραφία—

Δίδας Μακρή, Γιαννοπούλου, κ. Πρωτοπαπα

δάκη, Βογιατζῆν, Μουσταῖαν, Δελακώτσον:

Διατὶ δὲν ἀπαντήσατε; Ὁ Πρόεδρος:

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ

Τοῖς συνδρομηταῖς ἀνὰ τριμηνίαν δίδομεν

Δῶρα. Α' τριμηνία ἐκλήρωθησαν: Κωνστ. Γκο

δόστης, Μίσιος Τσάσος, Τάκης Ρηγόπουλος,

Ἰωάν. Ράπτης. Παρκαλοῦνται νὰ τὰ ζητή

σασι. Ἐγγραφεῖς πάντες συνδρομηταί. Διορί

ζεται ἀντιπρόσωπος Ἀλεξανδρείας (Αἰγύπτου)

Σωκρ. Καλλιμάχος.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβόλιον ἀπετέλεσθαι ἐκ

τῶν Λουδοβ. Μπαταῖμη, Κωνστ. Γκοδόστη,

Ἰωάν. Ράπτη, Γεωργ. Κουλουμάκη, Κώνστ.

Ἀγγέλου, Φων. Δημητριάδου, Γενικὸς Διοικη

τῆς: Δημήτριος Μπερδέσης. Οἱ ἐν Ἀθήναις

ἀπευθυντοὶ: Α. Μπαταῖμη, Σμολένσκη 18.

Διευθυνταὶ: Συλλογῶν: Δημήτριος Μπερδέσης

Περικλέους 44 Πειραιᾶ.

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ὑποψήφιος Σύλλογος «Ἐλευθερία»

Ἀγαπήτῃ Διαιτασπότουλα. Διὰ τοῦ ἐ

ξόχου ψευδωνύμου Σπινθήρ τῆς Ἐλευθε

ρίας κατερχόμενος πρῶτην φοράν εἰς τὸ Δημο

ψήφισμα, τολμῶ εὐγενῶς νὰ σὰς ζητήσω τὴν

λευκὴν σας ψήφον πεποιοῦν; εἰς τὴν καλίστη

σίν σας, σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ

[ΙΖ'—188]

Τρισεύγεν, σὲ παρακαλῶ διὰ τίς ἀπ' τῆς Δ. ἀ

πλάσι μονόδρομο τομο, γιὰ βραβεῖο Μ.

Μυστικῶν τοῦ 1916.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

[ΙΖ'—189]

Ἀτόμητῃ Ναυτοπούλα, Ο. Μπάουμα, Αὐ

τοκρατορεῖ τοῦ Βυζαντίου, Κοσμοκράτωρ,

Μαργαρίτα τοῦ Ἀργού, Ἰωάν. Ἀλυσμό

νητος Σύρος καὶ Λευτεριά στοὺς Σκλάβους,

σὰς ἔγραψα. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΑΘΗΝΩΝ: Σοφία Χ. Ράινεστ, Ἀττούμπος

Ἑλλήν, Ἀγ. Ν. Μαγιάκης, Γ. Θάνος, Ἰω. Δ.

Γενεράλης, Κ. Α. Θεοδόσης, Ραούλ Χατζιμάγερ,

Π. Α. Ἀλεξοπούλου.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ἰω. Π. Φούτης, Θ. Ἀντωνάτος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγνητικὴ Θέα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Στ. Βάης, Δ. Βάης, Ἀναστ. Βάης,

Ἄννα Βάη.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Εὐάγ. Κ. Ζαροκόστας.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἡλέκτορας Θ. Παπαμικροπούλου,

Πλειάδης, Πολύδωρος Ἀσπὴ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰ. Ε. Ἀδάμης, Στ. Ἡλιάδης,

Δ. Ἡλιάδης, Νικ. Μαράνης, Π. Παροικιεύς,

Π. Σ. Γκινης, Ἡλ. Κ. Ζαροκόστας. Ἐνας χο

ρὸς ὑπογραφεῖν, Κ. Ἀναστασίου, Κ. Μιλησίου,

Στ. Μ. Μαρῆς, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Π. Π.

Χουσσούλης, Ἀνδρονίκη Γ. Παναγίου.

ΠΥΡΡΟΥ: Ἀντ. Ι. Θεοφιλόπουλος, Ἀπ. Γ. Θεοφιλόπουλος, Π. Σ. Σταυροπούλου Π. Γ. Τρι

αντοπούλου. ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Δαπόντες.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ Ἄλεις: Α. Κοτοπούλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλον τὸν ἀν